

muselo býti též známo, že bylo by obcházením zákona, který žádá, aby každý z obou svědků stejně dobře znal osobu, jejíž totožnost potvrzuje, kdyby se potvrzení totožnosti osoby v podstatě zakládalo pouze na znalosti jednoho svědka a kdyby druhý svědek svoji znalost o oné osobě zakládal pouze na prohlášení prvního svědka. Za těchto okolností obžalovaný L. nemůže se omlouvatí důvěřivostí, nanejvýš když si byl vědom, že zákon žádá v takovém případě úplnou jistotu o totožnosti osoby. Že tento obžalovaný takovou jistotu neměl, plyne z jeho vlastního zodpovídání. Výtka, že nebyla tu naplněna skutková podstata přečinu podle § 400, odst. 1 tr. z. po stránce subjektivní, je tedy bezpodstatná.

Čís. 5485.

Doručování soudních rozhodnutí pro soukromou stranu, i kdyby měla více právních zástupců, může se konati jen jednomu z nich; v žádosti strany, aby soudní rozhodnutí byla doručována jejímu nově ustanovenému právnímu zástupci, je implicitě obsažena i žádost, aby dřívější právní zástupce byl z doručování vyloučen.

Nejvyšší soud může sám řešiti právní otázku, zda se obžalovanému podařil důkaz pravdy, přezkoumal-li odvolací soud skutková zjištění soudu prvního stolice; nevadí, nepřezkoumal-li i zmíněnou otázku právní.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1936, Zm IV 562/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti R. K., obžalovanému z přečinu pomluvy, zmateční stížnosti soukromého žalobce zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost soukromého žalobce, jež uplatňuje důvod zmatku podle § 385, č. 1 c) tr. ř., napadá především výrok odvolacího soudu, že obžalovací spis byl soukromým žalobcem opožděně podán a že proto měl býti odmítnut. V tomto bodě dlužno zmateční stížnosti přisvědčiti.

Soukromý žalobce ustanovil nejprve svým právním zástupcem advokáta Dr. I. E., avšak později za trestního řízení, totiž dne 9. prosince 1929 oznámil soudu, že svým právním zastoupením pověřil advokáta Dr. A. G., a zároveň žádal, aby tento jeho zástupce byl o všech lhůtách a usneseních v trestním řízení uvědomován, čímž poukázal na ustanovení § 79, odst. 2 tr. ř. Podle tohoto prohlášení a vzhledem k tomu, že doručování soudních rozhodnutí pro soukromou stranu, i kdyby měla více právních zástupců, nemůže se konati vícekrát, byla v žádosti, aby soudní rozhodnutí byla doručována nově ustanovenému právnímu zástupci, implicitě obsažena i žádost, aby dřívější právní zástupce soukromého žalobce byl z doručování vyloučen. Proto výrok vyšetřujícího soudce ze dne 24. ledna 1930, kterým byl soukromý žalobce vyzván, aby ve lhůtě 15-ti denní podal obžalovací spis anebo navrhl doplnění doka-

zování, neměl býti pro soukromého žalobce doručen k rukám advokáta Dr. I. E. Doručení k rukám tohoto advokáta nebylo tedy platné a poněvadž jinak podle obsahu trestních spisů výrok vyšetřujícího soudce ze dne 24. ledna 1930 nebyl vůbec nově ustanovenému právnímu zástupci soukromého žalobce Dru G. doručen a tento se dověděl u soudu o shora uvedeném výroku teprve dne 17. února 1930, obžalovací spis však byl podán dne 21. února 1930, je mylný názor odvolacího soudu, že tento obžalovací spis byl podán opožděně a že měl býti odmítnut a trestní řízení zastaveno. Tento odvolacím soudem uvedený důvod zproštění tedy neobstojí a nutno přezkoumati tento trestní případ ve věci samé. Takovému přezkoumání nepřekáží, že odvolací soud nepřezkoumal výrok soudu první stolice, že se obžalovanému podařil důkaz pravdy, s právního hlediska, neboť odvolací soud přezkoumal skutková zjištění soudu první stolice, která byla odvoláním napadena, a výslovně uvedl, že je přejímá, takže nejvyšší soud může na tomto skutkovém podkladě sám řešiti právní otázku, zda se obžalovanému důkaz pravdy podařil, jak to uznal soud první stolice.

Čís. 5486.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 2 zákona na ochranu republiky stačí již pouhé, byť i přechodné přistoupení k trvající již organizaci, jež usiluje o násilné odtržení části území ČSR, a o jeho přivtělení k cizímu státu, stalo-li se u vědomí o těchto závadných cílech a v úmyslu ukládati o republiku; nevyžaduje se trvalé nebo formální členství v takové organizaci.

S hlediska § 2, odst. 2 zák. na ochr. rep. nemůže zůstatí beztrestným spolčení více osob k úkladům o republiku, které chce tohoto cíle dosáhnouti za pomoci cizích vojenských nebo vládních orgánů, resp. jen za jejich vědomí, třebas i válkou.

K náležitostem skutkové podstaty zločinu podle § 87 tr. zák.

Jde o zločin podle § 87 tr. zák., a to spáchaný v tuzemsku, nabádal-li pachatel na cizím státním území dav rozvášněných demonstrantů k násilnému vniknutí na území ČSR. a házel-li též sám (i s jinými demonstranty) kamením na naše pohraniční orgány, k nimž kameny i dopadaly.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1936, Zm II 554/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 13. listopadu 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem přípravy k úkladům o republiku podle § 2 zákona na ochranu republiky a zločinem podle § 87 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle § 281, č. 9 a) tr. ř. vytýká stěžovatel, že závěr nalézacího soudu o tom, že v jednání obžalovaného je dána skutková podstata zločinu podle § 2 zák. na ochr. rep., je právně pochybený, ježto